୧୮-୧-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓଁ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ପିତାଶ୍ରୀ ଜୀଙ୍କ ପୁଣ୍ୟସ୍ମୃତି ଦିବସରେ ପ୍ରାତଃ କ୍ଲାସ୍‌ରେ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ଅମୂଲ୍ୟ ମହାବାକ୍ୟ" ।

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କର ଚାଲିଚଳଣ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ହେବା ଦରକାର, ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ ତେଣୁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଲକ୍ଷଣ, କହିବା ଓ କରିବାକୁ ସମାନ କର ।"

ଗୀତ- ତୁହ୍ମେ ପାକେ ହମ୍‌ନେ ଜାହାନ୍ ପା ଲିଆ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଏବେ ତ କମ୍ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ପରେ ପୁଣି ଅନେକା-ଅନେକ ପିଲା ହୋଇଯିବେ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ' ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ ନା । ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାନିବେ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ହଦର ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସାଙ୍ଗିଆରୁ ବଂଶାବଳୀ ତିଆରି ହୁଏ । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ସାରା ବିଶ୍ୱର । ନାମ ହିଁ ରଖାଯାଇଛି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ସେହି ହଦର ବ୍ରହ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକ ପିତା ସିମୀତ ପ୍ରଜା ରଚନା କରନ୍ତି । କେହି ଦୁଇ ଚାରି ଜଣ ରଚନା କରନ୍ତି, କେହି ରଚନା କରନ୍ତି ନାହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ତ କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଏହାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନାହିଁ । ଏହାଙ୍କର ତ' ସାରା ଦୁନିଆ ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ବେହଦର ବାପଦାଦା ଦୁହିଁଙ୍କର ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ରୁହାନୀ ସ୍ନେହ ରହିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେତେ ସ୍ନେହରେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଆଉ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବି କେତେ ଖୁସିର ପାରଦ ଚଢ଼ି ରହିବା ଦରକାର । ଖୁସିର ପାରଦ ସେତେବେଳେ ଚଢ଼ିବ ଯେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ଯାଦ କରୁଥିବେ । ବାବା ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ପା□ ତ□ ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । କଉଡ଼ିରୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ବଡ ବେହଦର ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି କାରଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଧାରିବା ପିତା ବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କର କାମ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଚାର୍ଟରେ ଲେଖିବା ଦରକାର କି ଆମେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛୁ ବା ନିଜ ମନମତରେ ? ଶ୍ରୀମତରେ ହିଁ ତୁମେ ନିର୍ଭୁଲ୍ ଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସହ ଯେତେ ପ୍ରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହେବ ସେତେ ଗୁପ୍ତ ଖୁସିରେ ଭରପୁର ରହିବ । ନିଜ ହୃଦୟକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ମୋତେ ଏତେ ଅପାର ଖୁସି ରହୁଛି ? ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଯାଦ ଅଛି ? କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ତ' ନାହିଁ ? ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହୁଛି ? ଶରରୀରୁ ପ୍ରାଣ ଛାଡିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୁରୁଥାଉ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରିବା ବେଳେ ଶରୀରରୁ ପ୍ରାଣ ଛାଡୁ । ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ । ଏହା ହିଁ ଅନ୍ତିମ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ ।

ବାବା ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖୁଛ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଯେ ଆମର ବାବା, ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ଓ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ' ଏବେ ବିନାଶକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ଏହା ତ' ଏବେ କୌଣସି କାମକୁ ନୁହେଁ । ବାବା ପ୍ରତିକଳ୍ପ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଗଢୁଛନ୍ତି । ଆମେ ପ୍ରତିକଳ୍ପ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେଉଛୁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହା ସ୍ମରଣ କରି କେତେ ଉଲ୍ଲାସରେ ରହିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ, ସମୟ ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ଆଜିର ଦୁନିଆ କ'ଣ ଅଛି କାଲିର ଦୁନିଆ କ'ଣ ହେବ । ଆଜି ଓ କାଲିର ଖେଳ । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କିଛି ଭୁଲ୍ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ତୁମମାନଙ୍କର ଚଳଣୀ ବହୁତ ରାଜକୀୟ ହେବା ଦରକାର । ନିଜେ ନିଜକୁ ଦେଖ ମୋର ଚଳଣୀ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପରି ହେଲାଣି ? ବୁଦ୍ଧିରେ ଦିବ୍ୟତା ଅଛି ? ଯାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଛି ସେହିପରି ହେଉଛି ନା କେବଳ କଥାକୁ ମାତ୍ର ? ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ସେଥିରେ ମସ୍ତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯେତେ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ଏହି କଥାରେ ବିଚାର କରିବ ସେତେ ବହୁତ ଖୁସି ରହିବ । ଏହା ବି ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏ ଦୁନିଆରୁ ସେ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାପାଇଁ ବାକି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ଯଦି ସେହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡିଦେଲ ତେବେ ପଛକୁ ପୁଣି କାହିଁକି ଦେଖୁଛ ! ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ କାହିଁକି ଯାଉଛି ? ଏହା ବି ବୁଦ୍ଧିରେ ବିଚାର କରିବାର କଥା । ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସୀମା ଟପି ଆସିଲ ତେବେ ବୁଦ୍ଧି କାହିଁକି ଯାଉଛି ? ବିତିଯାଇଥିବା

କଥାକୁ ସ୍ମରଣ କରନାହିଁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର କିଛି ବି ଇଚ୍ଛା ନ ରହୁ । ଏବେ ତ ଏକମାତ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଇଚ୍ଛା ରଖିବା ଉଚିତ୍— ମୁଁ ଏବେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛି । କେଉଁଠି ବି ଅଟକିଯାଅ ନାହିଁ । ପଛକୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ଆଗକୁ ବଢ଼ିଚାଲ । ଗୋଟିଏ ଆଡକୁ ହିଁ ଦେଖ ତେବେ ଯାଇ ଅଚଳ ଅଟଳ ସ୍ଥିର ଅବସ୍ଥା ରହିବ । ସମୟ ବହୁତ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ହୋଇଚାଲିଛି, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅବସ୍ଥା ବିଗିଡିଚାଲିଛି । ତୁମର ତା ସହିତ କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ତୁମର ସମ୍ପର୍କ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସହ ରହିଛି, ଯାହାକି ଏବେ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ୮୪ର ଚକ୍ର ପୁରା ହେଲା । ଏବେ ଏହି ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହିଁ ହେବ, ଏହାର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ସାଂଘାତିକ । ବ□ମାନ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କ୍ରୋଧ ପ୍ରକୃତିକୁ ଆସୁଛି ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣିଛ ପ୍ରକୃତି ତା'ର କ୍ରୋଧ ଅତି ଜୋର୍‌ରେ ଦେଖାଇବ— ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବୁଡାଇଦେବ । ବନ୍ୟା ହେବ । ନିଆଁ ଲାଗିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭୋକରେ ମରିବେ । ଭୂମିକମ୍ପରେ ଘରଦ୍ୱାର ସବୁ ଭାଙ୍ଗିଯିବ । ଏସବୁ ଅବସ୍ଥା ସାରା ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଆସିବ । ଅନେକ ପ୍ରକାରରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ । ଏପରି ଗ୍ୟାସ୍‌ର ବମ୍‌ମାନ ଛାଡିବେ— ଯାହାର ବିଷାକ୍ତ ଦୁର୍ଗନ୍ଧରେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯିବେ । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାର ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏଥିରେ କାହାର ବି ଦୋଷ ନାହିଁ । ବିନାଶ ତ' ହେବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ହଟାଇଦେବାର ଅଛି । ଏବେ ତୁମେ କହିବ ବାଃ ସତ୍‌ଗୁରୁ... ଯିଏକି ଆମକୁ ଏହି ରାସ୍ତା ବତାଇଲେ । ଆମର ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ଓ ବାବା ସେଇ ଜଣଙ୍କ ଅଟନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କ ନାମ ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚଳିତ ଅଛି । ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ବାଃ ବାଃ ଗାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କହିବ— ବାଃ ସତ୍‌ଗୁରୁ ବାଃ ! ବାଃ ଭାଗ୍ୟ ବାଃ ! ବାଃ ଡ୍ରାମା ବାଃ ! ବାବାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ସଦ୍‌ଗତି ମିଳୁଛି । ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବାର ନିମି□ ହୋଇଛ । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ଖୁସିଖବର ଶୁଣାଅ କି ଏବେ ନୂଆ ଭାରତ, ନୂଆ ଦୁନିଆ ଯେଉଁଠି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ତାହା ପୁଣିଥରେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏହି ଦୁଃଖଧାମ ବଦଳି ସୁଖଧାମ ହେବ । ଅନ୍ତରରେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର କି ଆମେ ସୁଖଧାମର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ସେଠାରେ ଏପରି କେହି ପଚାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ଖୁସିବାସିରେ ଅଛ ? ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଠିକ୍ ଅଛି ? ଏହି ଦୁନିଆରେ ଏପରି ପଚାରନ୍ତି କାରଣ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହିକଥା କେହି ପଚାରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ କହିବ ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନ, ତୁମେ ମୋତେ କ'ଣ ଖୁସିର ଖବର ପଚାରୁଛ ! ମୁଁ ତ' ସଦା ସର୍ବଦା ରାଜି ଖୁସିରେ ଅଛି । ସ୍ୱର୍ଗଠାରୁ ବି ଏଠାରେ ଅଧିକ ଖୁସି ଅଛି କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ବାବା ମିଳିଗଲେ ତ' ସବୁକିଛି ମିଳିଗଲା । ପାର ବ୍ରହ୍ମ ନିବାସୀ ବାବାଙ୍କୁ ପାଇବାର ଚିନ୍ତା ଥିଲା ସେ ମିଳିଗଲେ, ବାକି କାହା ପାଇଁ ଚିନ୍ତା ! ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶା ରହିବା ଦରକାର । ବହୁତ ରାଜକୀୟ ଓ ମଧୁର ସ୍ୱଭାବ ହେବା ଦରକାର । ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାର ଏବେ ହିଁ ସମୟ । ପଦମାପଦମପତି ହେବାର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର ହେଲା ପ୍ରତି ପାଦରେ ଖବରଦାର ହୋଇ ଚାଲ । ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୁଅ । ସର୍ବଦା ଏହା ଧ୍ୟାନ ରହୁ— "ଯେପରି କର୍ମ ମୁଁ କରିବି ମୋତେ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ କରିବେ" । ଦେହ-ଅହଂକାର ରୂପି ବିକାରର ବୀଜ ତ ଅଧାକଳ୍ପରୁ ରୋପଣ ହୋଇଛି । ସାରା ଦୁନିଆରେ ଏହି ବୀଜ ରହିଛି । ଏବେ ଏହାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ଅଛି । ଦେହ ଅଭିମାନର ବୀଜ ରୋପଣ କରନାହିଁ । ଏବେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀର ବୀଜ ରୋପଣ କରିବାର ଅଛି । ତୁମର ଏବେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ । ଅତି ପ୍ରିୟ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କ ବଦଳରେ ଦେହ ବା ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା— ଏହା ବି ଭୁଲ୍ । ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର, ଶୀତଳ ହେବାର ବହୁତ ମେହନତ କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ନିଜର ଜୀବନ ପ୍ରତି ତୁମକୁ କେବେ ବିତୃଷ୍ଣା ଆସିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏହି ଜୀବନ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି, ଏହାକୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ପଡିବ । ତା' ସହିତ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ବି କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁବନରେ ଯେତେ ଦିନ ରହିବ, ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରି ଅଥାହ ରୋଜଗାର ଜମା କରିପାରିବ । ହିସାବ କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହୋଇଚାଲିବ ସେଥିପାଇଁ କେବେହେଲେ ଉଦାସ ହୁଅ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ସତ୍ୟଯୁଗ କେବେ ଆସିବ ? ବାବା କହିବେ ପିଲାମାନେ ପ୍ରଥମେ ତୁମେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର । ଯେତେ ସମୟ ମିଳୁଛି କର୍ମାତୀତ ହେବାର

ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସାହସ ଦରକାର । ବେହଦର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ବର୍ସା ନେବାର ଅଛି ତ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ ତ ବାବାଙ୍କର ଅଲୌକିକ ସେବାରେ ଲାଗିପଡ । ସ୍ୱଭାବ ବହୁତ ମିଠା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ନିଜର ସ୍ୱଭାବ ହିଁ ବହୁତ ହଇରାଣ କରେ । ଜ୍ଞାନର ଯେଉଁ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି ସେଥିରେ ନିଜକୁ ଯା□ କର । ଯାହା ବି ତ୍ରୁଟୀ ଅଛି ତାକୁ ଦୂର କରି ପବିତ୍ର ହୀରା ହୁଅ । ଟିକେ ବି ତ୍ରୁଟୀ ରହିଲେ ମୂଲ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ମେହେନତ କରି ନିଜକୁ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ହୀରା କରିବାର ଅଛି ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ଏବେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସମ୍ବନ୍ଧର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉଛନ୍ତି । ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ଏବେ ବେହଦର ବାବା ଓ ବେହଦ ସୁଖର ବର୍ସା ସହ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖ । ଏକମାତ୍ର ବେହଦର ବାବା ଯିଏକି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରି ତୁମକୁ ଅଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଅଟୁ । ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ହିଁ ସଦା ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠେ ମିଠେ ସିକିଲଧେ, ଅତି ସ୍ନେହୀ ବଚ୍ଚୋ ପ୍ରତି ମାତପିତା ବାପଦାଦା କା ଦିଲ ଓ୍ୱା ଜାନ୍, ସିକ୍ ଓ୍ୱା ପ୍ରେମର ସହିତ ୟାଦପ୍ୟାର ଔର ଗୁଡ୍ ମର୍ଣ୍ଣିଙ୍ଗ୍ । ରୁହାନୀ ବାପ କି ରୁହାନୀ ବଚ୍ଚୋଁ କୋ ନମସ୍ତେ ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ମହାବାକ୍ୟ (ପୁନରାବୃ□)

ସଫଳତା ମୂରତ ହେବା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟତଃ ଦୁଇଟି ବିଶେଷତା ଆବଶ୍ୟକ-- ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ରତା, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଏକତା । ଯଦି ପବିତ୍ରତାର ଅଭାବ ଅଛି ତେବେ ଏକତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଭାବ ରହିବ । ପବିତ୍ରତା କେବଳ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରତ ପାଳନ କରିବାକୁ କୁହାଯାଏ ନୁହେଁ । ସଂକଳ୍ପ, ସ୍ୱଭାବ, ସଂସ୍କାରରେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ରତା ରହିବା ଦରକାର । ମନେ କର ଯଦି ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଈର୍ଷା ବା ଘୃଣାର ଭାବନା ଅଛି ତେବେ ତାହା ପବିତ୍ରତା ନୁହେଁ ଅପବିତ୍ରତା କୁହାଯିବ । ପବ୍ରିତତାର ପରିଭାଷାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିକାରର ଅଂଶ ମାତ୍ର ନ ଥିବ । ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅପବିତ୍ରତା ନଥିବ । କାରଣ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ନିମି□ ହୋଇଛ । ମହାରଥୀ ରୂପରେ ନିମି□ ହୋଇଛ ନା ? ଯଦି ତାଲିକା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯିବ ତେବେ ତାଲିକାରେ ମଧ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ତଥା ସେବାର ନିମି□ ହୋଇଥିବା ବ୍ରହ୍ମାବତ୍ସମାନେ ହିଁ ମହାରଥୀ ରୂପରେ ଗଣା ହେବେ । ତେବେ ମହାରଥିର ବିଶେଷତାକୁ କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାରଣ କଲିଣି ? ଏକଥା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବ□ମାନ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମହାରଥୀଙ୍କ ତାଲିକାରେ ଗଣାଯାଉଛି ସେମାନେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ମହାରଥୀ ରହିବେ ନା କେବଳ ବ□ମାନ ତାଲିକାରେ ମହାରଥୀ । ତେଣୁ ଉଭୟ କଥା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଏକତା ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାର ମିଳନର ଏକତା । କୌଣସି ଆତ୍ମାଙ୍କର ସଂସ୍କାର ଓ ସ୍ୱଭାବ ଯଦି ନ ମିଶୁଛି ତେବେ ମିଶାଇବାର ପ୍ରୟାସ କର । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଏକତା । କେବଳ ସଂଗଠନ ତିଆରି କରିଦେବାକୁ ଏକତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେବାର ନିମି□ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଦୁଇଟି ବିଶେଷତା ବିନା ବିଶ୍ୱ ସେବାର ନିମି□ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସିମୀତ ଅ□ଳର ନିମି□ ହୋଇପାରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱସେବା ପାଇଁ ଏହି ଦୁଇଟି କଥା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ । ଆଗରୁ ଶୁଣାଇଥିଲୁ ନା, ରାସ ନୃତ୍ୟରେ ତାଳ ସହିତ ତାଳ ମିଶିଲେ ହିଁ ବାଃ ବାଃ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତାଳ ମିଶାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ସଂସ୍କାର ମିଳନର ରାସ କରିବା । ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଆତ୍ମାମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାମାନେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛନ୍ତି ସେହି ଜ୍ଞାନକୁ ଶୁଣୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ—ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ କଥା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର ବିଷୟବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଏକାଭଳି—ଏହିଭଳି ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ନା ? ସେହିଭଳି ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ସଂସ୍କାର ପରସ୍ପର ସହ ମିଶିଯାଉ ତେବେ କୁହାଯିବ ରାସଲୀଳା । ଏଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।

କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତାକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ମହାକାଳୀ ସ୍ୱରୂପଧାରିଣୀ ଶକ୍ତିସେନାଙ୍କର ସଂଗଠନ ଆବଶ୍ୟକ । ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜର ଯୋଗ ଅଗ୍ନିର ପ୍ରଭାବରେ ଦୁର୍ବଳ ବାତାବରଣକୁ ପରିବ□ନ କରିଦେବ । ଏବେ ତ ଡ୍ରାମାନୁଯାୟୀ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚଳଣି ରୂପି ଦର୍ପଣରେ ଅନ୍ତିମ ଫଳାଫଳ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ନିକଟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମହାରଥୀ ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜ ନିଜର ଜ୍ଞାନର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ନିଜ ନିଜର ଚେହେରାରେ ନିଜର କର୍ମ କାହାଣୀକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖିପାରିବେ । ଯେପରି ତାମସିକ ଭୋଜନର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଦୂରରୁ ଜଣାପଡିଯାଉଛି, ସେହିପରି ତାମସିକ ସଂକଳ୍ପ ରୂପି ଆହାର ସ୍ୱୀକାର କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପର ତରଙ୍ଗ ବୁଦ୍ଧିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ରୂପେ ସ୍ପର୍ଶ କରିବ । ଏହାର ଯନ୍ତ୍ର ହେଉଛି ବୁଦ୍ଧି ରୂପୀ ତାରର ସ୍ୱଚ୍ଛତା । ଯେଉଁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଥିବ ସେମାନେ ସହଜରେ ଜାଣିପାରିବେ ।

ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ବା ଦେବୀମାନଙ୍କର ଜଡ ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ବିଶେଷତା ରହିଛି ଯେକୌଣସି ପାପ ଆତ୍ମା ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜର ପାପ ଲୁଚାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ନିଜେ ନିଜେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଦେବ ଯେ— ମୁଁ ଏହିପରି ଅଟେ ତେଣୁ ଜଡ ସ୍ମାରକୀ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବ□ମାନ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ବିଶେଷତା ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ଚୈତନ୍ୟ ରୂପରେ ଶକ୍ତିମାନଙ୍କର ଏହି ବିଶେଷତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଜଡ ସ୍ମାରକୀରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ମାଷ୍ଟର ଜାନିଜାନନହାର ଅର୍ଥାତ୍ ନଲେଜଫୁଲ ଅବସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନ ସ୍ୱରୂପ ଅବସ୍ଥା । ଏହି ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ଅନୁଭବ ହେବ । ବ□ମାନ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ ହୋଇ ଚାଲିଛି ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଏହିଭଳି ସଂଗଠନ ତଆରି କରିଛ ? ତିଆରି ତ ହେବ ହିଁ ହେବ । ଏହିଭଳି ଅଗ୍ନିଶିଖା ସମାନ ସଂଗଠନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେଉଁ ମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ପାଦରେ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ହେଉଥିବ । ଆଚ୍ଛା—

ବରଦାନ:- ସେବା କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଅନୁଭବର ରେସ୍ କରୁଥିବା ସର୍ବଦା ଲବଲୀନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ତନ୍ମୟ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ତୁମେମାନେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ତ ରହୁଛ କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଛି, ସେହି ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭୂତିକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇଚାଲ, ସେଥିପାଇଁ ବ□ମାନ ବିଶେଷ ସମୟ ଏବଂ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜଣାପଡିବ ଯେ ଇଏ ଅନୁଭବର ସାଗରରେ ହଜିଯାଇଥିବା ଲବଲୀନ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ରତାର, ଶାନ୍ତିର ବାତାବରଣର ଅନୁଭବ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହେଉଛି ସେହିଭଳି ଏମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯୋଗୀ ବା ଲଗନରେ ମଗନ ରହୁଥିବା ଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି— ଏହି ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ହେଉ । ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଭାବ ତ ପଡୁଛି କିନ୍ତୁ ଯୋଗର ସିଦ୍ଧି ସ୍ୱରୂପର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ପଡୁ । ସେବା କରୁଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ଅନୁଭବରେ ବୁଡି ରୁହ, ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କରିବାର ଅନୁଭବର ରେସ୍ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସିଦ୍ଧିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଭବିଷ୍ୟତର ପ୍ରାରବ୍ଧକୁ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସମାପ୍ତ କରିଦେବା ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ହୋମ୍ୱାର୍କ

(୧୮) ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ, ରୁହାନୀ ନିଶା ଆଧାରରେ, ନିଶ୍ଚିତ ଭବିଷ୍ୟତର ଜ୍ଞାତା ହୋଇ ମୁହୂ□କରେ ସବୁ ସଫଳ କରିଦେଲେ । ନିଜ ପାଇଁ କିଛି ରଖିଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସ୍ନେହର ଚିହ୍ନ ହେଲା ସବୁକିଛି ସଫଳ କର । ସଫଳ କରିବାର ଅର୍ଥ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ।